

Tatsuhisa MAKISE

ILLUSTRATION

Arutera

จักรพรรดินิรันดร์

—เมื่อจักรพรรดินิรันดร์แห่งโลกใต้ดิน

THE EMPEROR OF THE
UNDERWORLD.

RULING OVER OTHER

WORLDS EVEN AFTER DEATH.

ตายแล้วมาครองต่างโลก—

วิจารณ์ทรชน
-เมื่อจักรพรรดิแห่งโลกใต้ดิน
ตายแล้วมาครองต่างโลก-
Story : Tatsuhisa MAKISE
Illust. : Arutera

ตัวอย่าง

Tatsuhisa MAKISE

ILLUSTRATION

Arutera

จักรพรรดินิรันดร์

—เพื่อจักรพรรดิแห่งโลกใต้ดิน

THE EMPEROR OF THE
UNDERWORLD.

RULING OVER OTHER
WORLDS·EVEN AFTER DEATH.

ตายแล้วมาครองต่างโลก—

CONTENTS

Prologue | 002

บทที่ 1 | วายร้ายอวตาร — 009

บทที่ 2 | การพบกันของความชั่วกับคุณธรรม — 092

บทที่ 3 | ศักดวลกลยุทธ์สามเส้า — 146

บทที่ 4 | ความสิ้นหวังของแต่ละคน — 247

บทที่ 5 | การพิสูจน์ของฟ้าแข็งแรงแรง — 295

Epilogue | 347

EVIL APOCALYPSE

THE EMPEROR OF THE
UNDERWORLD, RULING OVER OTHER
WORLDS EVEN AFTER DEATH.

ลีโอ F บัสต์

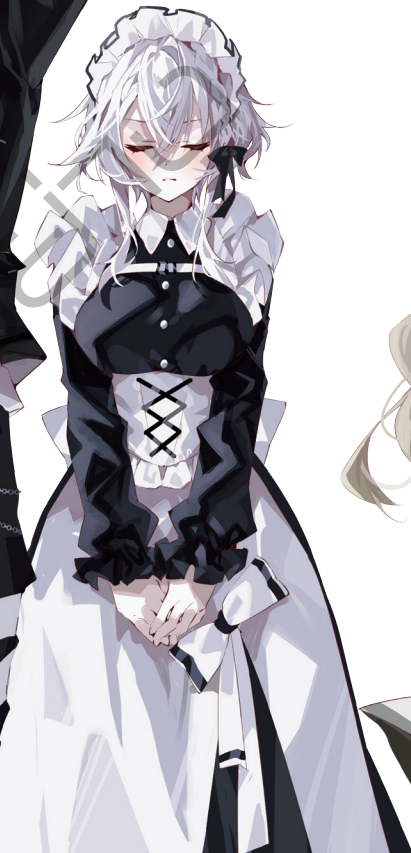
อิดลา

ไวซ์

ยูกิ

ซาฟิยา เซอร์ไวน์

“เป็นเพราะ...ได้ชื่อมาค่ะ”

“ทำไมถึงเป็น ‘เฮา’ ละ?”

“ชื่อ?”

ซาฟิยาซันกาม

“—— ยูกิ

ทันทีที่เขาคนนั้นตั้งชื่อให้

ฉันก็รู้สึกเหมือนเพิ่งมีชีวิตอยู่เป็นครั้งแรก”

วิวรณัทรชน

—เมื่อจักรพรรดิแห่งโลกใต้ดิน

THE EMPEROR OF THE
UNDERWORLD.

ตายแล้วมาครองต่างโลก—

RULING OVER OTHER
WORLDS EVEN AFTER DEATH.

TATSUHISA MAKISE

ILLUSTRATION

ARUTERA

CHARACTERS

สโอิ F บัด | LEO F. BLOOD

ชาติก่อนเป็นหัวหน้ามาเฟีย
เขาคือชายผู้คิดจะครองโลกนี้อีกครั้ง

อโดลา | IDOLA

เด็กสาวในย่านสลัม
ปกติจะเยือกเย็นแต่เด็ดเดี่ยว

ไธ | VICE

เด็กหนุ่มในย่านสลัม
บ้าผู้หญิงและกะล่อน

ยูกิ | YUKI

เด็กสาวในย่านสลัม
พุดน้อย มีปรีศนาเยอะ

ซาเฟีย เซอร์ไวน์ | SAFIA SERVINE

อัศวินหญิงสังกัดกลุ่มอัศวินเซนต์ออร์โด
ถูกเรียกว่าเจ้าหญิงแสงส่องเพราะความสวยและความเก่ง

Prologue

“มีคำพูดอะไรจะสั่งเสียบ้างไหม”

เขาลืมตาที่หลับอยู่ขึ้นมาตามเสียงนั้น

สิ่งที่มองเห็นราว ๆ คือ ทิวทัศน์ภายในห้องเรียบง่ายที่ถูกปกคลุมด้วยความเงียบ ไม่มีหน้าต่างเลยสักบาน พอมองดูรอบตัว ก็เห็นว่าสายตาอันว่างเปล่าหลายคู่ กำลังมองมายังเขา ซึ่งถูกใส่กุญแจมือไปพล่หลัง

และที่ด้านหน้ามีบันได 13 ขั้นอันโด่งดังนั้นอยู่ เชือกหนึ่งเส้นนั้นที่ดูโหดกว่าที่เคยเห็นในหนัง มีทำเป็นห่วงตรงปลายราวกับเฟืองรอให้เขามาถึงอยู่นานแล้ว

ไม่สิ อันที่จริงก็คือรออยู่แล้ว ทำไมนะหรือ เพราะอีกไม่นานชีวิตของเขา กำลังจะจบสิ้นลงตรงนั้น

“...แกหวัะอะไร”

ผู้คุมที่ยืนอยู่ข้าง ๆ จับจ้องมาด้วยสายตาอันแหลมคม เขาคงไม่รู้ตัว แต่ดูเหมือนจะหวัะอะไรอย่างไม่ได้สติ

หลังเขาส่ายหน้าไปมาเงิบ ๆ ปรับเปลี่ยนความรู้สึก แล้วก็ตัดสินใจจะตอบคำถามเมื่อก็

แต่ว่า คำพูดสั่งเสียนั้น พอลองคิดอย่างจริงจังแล้วมันเป็นเรื่องที่พูดยาก

ในชีวิตเขาได้ทำสิ่งที่อยากทำ ใช้ชีวิตตามใจชอบจนพึงพอใจแล้ว

เกิดมาเป็นคนอ่อนแอทางสังคมอย่างเด็กกำพร้า วัง

มาตลอดจนถึงตรงนี้โดยไม่เลือกวิธีการเพื่อที่จะไขว่คว้าอิสระ
รวบรวมพวกพ้องที่อยู่ในสภาพเดียวกับตัวเองแล้วกำจัดผู้มี
อำนาจที่เป็นตัวเกะกะ บางทีก็เอามาใช้ประโยชน์ในการสร้าง
ตำแหน่งที่มั่นคงในสังคมได้สิน รู้ตัวอีกทีก็เอาตัวไปอยู่ในองค์กร
ที่เรียกว่า มาเฟีย หลังจากนั้นผ่านมานานแค่ไหนแล้วนะ

เขาก็มองดูมือตัวเองที่เหี่ยวลงไปเยอะ มือที่เคยกำ
ทุกสิ่งในโลกนี้เอาไว้มาก่อน

สร้างความมั่งคั่งมหาศาล นอนกับผู้หญิงมาเยอะราว
กับดวงดาวบนฟ้า เป็นที่นับถือบูชายิ่งกว่าคนใหญ่คนโตในอดีต
ทุกคน

คิดว่าเป็นชีวิตที่อึมเอดิแล้ว ถึงท้ายที่สุดจะต้องจบ
ชีวิตลงแบบนี้ก็ตาม แต่มันก็เป็นไปตามกำหนด ความตายของ
เขาเป็นแค่พิธีกรรมเพื่อผลักดันเปลี่ยนรุ่นซึ่งจัดแจงขึ้นด้วยตัวเอง

ถึงจะตายไป แต่อำนาจของเขาก็จะถูกส่งต่อไปให้กับ
บรรดาคนในครอบครัวอันเป็นที่รัก ความชั่วใหม่จะถือกำเนิด
ขึ้นมาและปกครองโลกต่อจากนี้แบบลับๆ อย่างราบรื่น

ดังนั้นเขาจึงไม่ได้รู้สึกเสียใจที่หลังเลย กลับจะพึงพอใจ
กับชีวิตที่ผ่านมามากกว่า

ไม่มีคำพูดจะสั่งลาอะไรเป็นพิเศษ แต่ว่า ผู้คุมที่อยู่ตรง
หน้าดูเหมือนจะไม่พอใจ

ผู้คุมจ้องอย่างกับกำลังเขม่น เขาจึงพูดออกไปด้วยรอย
ยิ้ม

“ไม่พอใจนั้นหรือ? ที่คนชั่วตรงหน้า กำลังจะตายด้วย

สีหน้าแบบพึงพอใจนะ”

“.....”

“ใช้สินะ คนชั่วจะต้องถูกลงโทษในตอนจบของนิทาน อย่างแน่นอน วาระสุดท้ายของคนชั่วแบบนั้น จะต้องน่าสมเพช และรู้สึกเสียใจในภายหลังด้วย นั่นคือมุมมองดีชั่วที่พวกนาย รับรู้ร่วมกันเอง”

อันที่จริง นิทานที่มีอยู่ในโลกนี้ ส่วนใหญ่ต่างก็เป็นแบบ นั้น

ไม่ใช่แค่นิยายเท่านั้น เรื่องราวที่ผู้คนรับรู้กันอย่างลึกซึ้ง โดยส่วนใหญ่แล้ว เป็นแนวส่งเสริมคนดีลงโทษคนชั่ว เป็นเรื่องราวแนวฮีโร่ผู้มีคุณธรรมสั่งสอนคนชั่ว ซึ่งเขามักสงสัยเรื่องนั้น อยู่เสมอ

เรื่องส่งเสริมคนดีลงโทษคนช่วนั้นมีออกมไป ในสังคม ทั่วไปนั้นพอจะเข้าใจได้อยู่ว่าเรื่องราวแบบนั้นเป็นที่ชื่นชอบ เขาเองก็ไม่ได้รังเกียจเรื่องแบบนั้น

ไม่ได้รังเกียจ แต่ขณะเดียวกันก็คิดว่า

—— น่าเสียดาย

“นี่ นาย...ตอนนี้รายได้สักเท่าไร?”

เขาถามอย่างกะทันหัน ผู้คุมจึงทำสีหน้างุนงง

“เอาเถอะ ไม่ต้องตอบก็ได้ จอห์น บราวน์ อายุ 34 ปี ทำงานเป็นผู้คุมมา 16 ปี ภรรยาเป็นนางพยาบาลอายุน้อยกว่า สองปี ลูกสาวปีนี้อายุ 6 ขวบ พ่อแม่ยังแข็งแรงดีทั้งคู่ ไม่มีประวัติ ถูกจับกุม เป็นคนจริงจัง เป็นผู้ขายตัวอย่าง หน้าทีการงานก็ดี

ปีนี้ได้ทำอะไรได้เป็นหัวหน้าผู้คุมแล้วสินะ”

ผู้คุมจอห์น บราวน์ถ่างตาค้างอย่างตกตะลึงเมื่อได้ยินคำพูดของเขา

ทำหน้าแบบว่า ทำไม่ถึงรู้ แต่นั่นเป็นเรื่องน่าแปลกประหลาดสำหรับเขา

ทำไมถึงคิดว่าจะไม่รู้ข้อมูลของผู้คุมที่เป็นคนรับผิดชอบดูแลตัวเอง ไม่ใช่แค่ผู้คุมคนนั้นเท่านั้น โครงสร้างครอบครัวของทุกคนที่อยู่ที่นี่ หรือแม้แต่อาหารที่กินเมื่อวานนี้ เขารู้หมดทุกอย่าง ภายในเรือนจำแห่งนี้ ถ้าจะพูดให้มากกว่านี้ละก็ ภายในห้องนี้มีผู้ที่ให้ความร่วมมือกับเขาอยู่เยอะแยะ

“รองหัวหน้าผู้คุม เงินเดือนราว 4,500 เหรียญ นับคร่าว ๆ ก็สักปีละ 60,000 เหรียญละมัง?”

“อีก...แล้วมันยังงี้ล่ะ!”

จอห์นทำทางห้วนไหว ขณะที่เขาหัวเราะหึ ๆ

“ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนจนจบมหาวิทยาลัย ทำงานอย่างฉลาด ไม่กินเหล้าไม่เที่ยวผู้หญิง ทำตัวตามกฎหมายมาสามสิบปี ในที่สุดก็ได้มาทั้งสถานะและเงินทอง นั่นคือตำแหน่งรองหัวหน้าผู้คุมกับเงินปีละ 60,000 เหรียญ”

“.....”

“ส่วนฉันไม่ได้เรียนหนังสืออะไรเลย ไม่มีงานการดี ๆ ทำ เม้าหัวราน้ำ นอนกับผู้หญิงไม่ซ้ำหน้าทุกคืน ทำผิดกฎหมายมาตลอดหลายสิบปี สิ่งที่ฉันได้มากก็คือ——”

เขากลับเอาไว้มืออยู่แล้ว จึงเงยหน้าขึ้นอย่างลึมตัว

“การเป็นหัวหน้าแก้มมาเฟียขนาดใหญ่ที่สุดในโลก หาเงินได้ปีละสองแสนล้านเหรียญ เงินที่นายหาได้ตลอดทั้งปีก็แค่กระดาษ์ขั้วเหงื่อของฉัน”

เขาส่งเสียงหัวเราะอย่างสะใจ จอห์นคงจะทนไม่ไหว จึงตะโกนใส่ว่า “พอได้แล้ว!” และเอากระสอบครอบหัวของเขา บิ๊ก พอถูกปลักกลางหลัง เขาก็เริ่มเดินขึ้นบันไดไป

“ฟังนะ จอห์น โลกใบนี้นะ สุดท้ายแล้วไม่มีใครได้ผลประโยชน์เท่าคนชั่วหรอก ที่คนทั่วไปไม่รู้ก็เพราะว้ายร้ายส่วนหนึ่งอย่างพวกเราคอยควบคุมอยู่”

“หนวกหู หุบปากซะ!”

“ไม่คิดว่ามันตลกบ้างหรือ? คนที่สวมเครื่องแบบตั้งใจทำงานจริงจังก่อนาย หน้าทีการงานก้าวหน้าอย่างราบรื่นได้เงิน 60,000 เหรียญ ส่วนไอ้ฉะอย่างฉันใช้ชีวิตเสเพลตามใจชอบกลับได้เงินมหาศาล ความจริงเรื่องนี้ก็คือความจริงในโลกที่พวกนายใช้ชีวิตอยู่ในตอนนี้”

“บอกให้หุบปากไปเล่า!”

บิ๊ก ถูกปลักกลางหลังอีกครั้ง รู้สึกได้ว่าคอผ่านเชือกเข้าไปแล้ว

เชือกที่ทั้งแข็งและสาครูดผิวหนัง แต่เขาก็ยังพูดต่อไปอย่างไม่แยแส

“เพราะงั้น ถึงคิดว่าน่าเสียดายยังไงละ”

อย่างเช่น ในหนังสือที่เขาเพิ่งได้อ่าน มีเรื่องราวทำนองว่า คนตายมาเกิดใหม่โดยที่ยังมีความทรงจำในชาติก่อนอยู่ คิด

ว่าเป็นพล็อตเรื่องที่สนุกดี แต่ตัวเอกเป็นคนดีโดยสันดาน ทั้งที่อุตส่าห์มีความรู้จากชาติก่อนแท้ ๆ แต่ดันทำความดีตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง

พอมานึกย้อนดูตอนนี้ แบบนั้นก็น่าเสียดายเหมือนกัน เขาใช้ชีวิตตามใจชอบมาตลอด แต่ก็ลำบากน่าดูกว่าจะได้สถานะในตอนนี้อะ เพื่อที่จะไต่เต้ามาถึงขั้นนี้จำเป็นต้องมีพลังที่สมน้ำสมเนื้อกัน ใช้เวลาไปนานกว่าจะได้มันมา

แต่สมมติว่า ถ้าหากสามารถรีเซ็ตชีวิตใหม่ได้อีกครั้ง เหมือนกับในนิทานละก็

และถ้าหากมีบุคลิกกับความทรงจำในตอนนี้อยู่ละก็

“ฉันจะเดินบนเส้นทางแห่งความชั่ว อย่างไม่ลังเลเลย”

โลกมีสีดำกับขาวผสมผสานกันจนชุ่มฉ่ำเป็นสีเทา ไม่มีทางกลับคืนเป็นสีขาวขยสดอีก ถ้าหากโลกมีคุณธรรมก็ย่อมมีความชั่วอยู่ด้วยอย่างเป็นเรื่องปกติ เมื่อได้รับรู้ความชุ่มฉ่ำนั้นและความโลโครกแล้ว เขาก็ไม่มีทางใช้ชีวิตโดยละสายตาจากสิ่งนั้นได้

ถ้าอย่างนั้นต่อให้ถูกสังคมเหยียดหยามว่าเป็นวายร้าย เขาก็จะตั้งเป้าไปให้ถึงจุดสูงสุดตามทางที่ตัวเองได้ใช้ชีวิตมา ต่อให้ต้องเจอกับจุดจบอันน่าเวทนามาก็จะหัวเราะเสียงดัง ๆ เลยกว่า ได้ใช้ชีวิตตามที่ตัวเองเชื่อมั่นแล้ว

คราวนี้ละ จะไม่ปล่อยสิ่งสำคัญให้หลุดไปจากสองมือของตัวเองแม้แต่อย่างเดียว

“——3, 2, 1!”

เพราะฉันถ้าตัวเองเกิดใหม่อีก จะขอเป็นสถานที่อย่าง สลัมเน่า ๆ ก็ได้ไม่มีทั้งความฝันและความหวัง ไม่มีใครให้ความช่วยเหลือ เป็นสถานที่เหมือนกับแหล่งทิ้งขยะที่ต้องก่ออาชญากรรมเท่านั้นเพื่อเอาชีวิตรอด เขาจะสร้างแก๊งของตัวเองขึ้นอีกครั้งที่นั่น ในโลกที่คุณธรรมคือเรื่องปกติที่ปฏิเสธสิ่งนั้นอย่างสิ้นหน้า เขาจะสร้างวิวรรณธรชนแบบนั้นขึ้นมา

เพราะอย่างนั้น ถึงจะไม่เคยเชื่อเลยสักครั้งว่าเรื่องแบบนั้นมียุ่จริง แต่ถ้าหากมีสิ่งที่แสนสะดวกอย่างพระเจ้าอยู่จริงก็จะภาวนา

ถ้าหากการเกิดใหม่มียุ่จริงละก็——

“อย่าให้ฉันเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ อย่างเช่นคนดีเด็ดขาด”

ก็ หลังจากได้ยินเสียงดังมาจากพื้นที่อื่นอยู่ ก็รู้สึกเหมือนตัวลอยทั้งร่าง

อา ที่นี้ก็จบแล้วสินะ ในห้วงเวลาแค่พริบตาจนไม่รู้สึกลึกซึ้งอะไรเป็นพิเศษนั่นเอง

<กำหนดเงื่อนไขแล้ว หลังจากตรวจสอบเวลาตายของเป้าหมาย จะเริ่มเกิดใหม่>

รู้สึกว่าได้ยินเสียงที่ไม่คุ้นหูดังก้องอยู่ในหัว

บทที่ 1 วายร้ายอวตาร

ถ้าจะให้บรรยายชีวิตของหญิงสาวที่ชื่อ ซาเฟีย เซอร์ไวน์ ละก็ เธอเต็มไปด้วยเกียรติภูมิ

เธอสูญเสียพ่อแม่จากโรคระบาดและต้องใช้ชีวิตอยู่ในอารามร่วมกับน้องสาวที่ยังเล็กตอนอายุ 10 ขวบ ใช้ชีวิตเป็นเด็กกำพร้าและถูกคาดหวังจะต้องใช้ชีวิตเป็นคนจนไปยันวันตาย แต่ว่ามีพรสวรรค์ด้านดาบและมีคุณธรรมยิ่งกว่าใคร

ต่อมาได้ถูกเสนอตัวให้กับขุนนางท้องถิ่นที่ได้ยินข่าวลือนั้น เธอได้รับการทดสอบเข้าร่วมกลุ่มอัศวินอาณาจักรตอนอายุ 15 ปี ผลลัพธ์คือ ได้รับการยอมรับให้เข้าร่วมกลุ่มอัศวินเซนต์ออร์โดผู้โด่งดังและแข็งแกร่งที่สุดในอาณาจักร และมีตำแหน่งเป็นอัศวิน มันช่างเป็นเรื่องราวที่ชวนฝันเหมือนกับอุดมคติของยุคกลาง

ผู้ศรัทธาจะได้รับการช่วยเหลือ พอซาเฟียกลายเป็นอัศวินที่สังคมหลงใหลก็มีความคิดต่อศรัทธาและคุณธรรมแรงกล้ายิ่งขึ้น สาบานว่าจะเป็นคนที่ยังงามและสามารถปกป้องน้องสาวที่ยังเล็กได้

หลังจากตอนนั้น เวลาได้ผ่านมาก็ปีแล้วนะ

วิถีอัศวินของซาเฟียที่น่าจะเป็นการออกเดินทางขั้นสุดยอดเท่าที่จะเป็นไปได้ ตอนนี้อยู่ท่ามกลางเมฆดำในเมืองอุตสาหกรรมฮิวเกลไลน์ทางเหนือ

“ลดจำนวนคนคุ้มกันให้น้อยลงกว่ากำหนดการเดิมนี

หมายความว่ายังไถกันคะ!”

มีเสียงดังก้องตรงทางเดินในโรงเรือนอศุวิณที่มีคนสวมเกราะสีขาวเงินสัญจรไปมามากมาย

ซาเฟียสะดุ้งเพราะสายตาของคนรอบข้างที่หันมามอง แต่คนรอบข้างก็เลิกสนใจมองทันที ต่างคนต่างก็กลับไปทำงานต่อ

ไม่ได้สนใจ หรือต้องบอกว่าเอือมระอาว่า ‘อีกแล้วหรือ’ มากกว่า

คงจะมีคนคิดแบบนั้นอยู่จริง ๆ

ทั้งในกลุ่มคนรอบข้าง และหัวหน้ากลุ่มอศุวิณที่กำลังเกาหัวอย่างท่าทางรำคาญอยู่ตรงหน้า

“อย่างที่บอกไปเมื่อคืนนั่นแหละ มีปัญหาอะไรหรือไม่?”

พูดแบบนั้นแล้วก็ถอนหายใจ คนผู้นี้คือคอเรล ฟอนซีเกล ทำหน้าที่เป็นหัวหน้ากลุ่มอศุวิณที่ประจำการในเมืองนี้ เขาเป็นขุนนางชื่อดังและได้เป็นหัวหน้ากลุ่มเพราะอำนาจของพ่อที่เป็นดยุค แต่เขาชอบบางเกินกว่าที่จะเป็นหัวหน้ากลุ่มอศุวิณ เพราะสีขาวเงินสง่างามที่สวมใส่อยู่และดาบที่ประดับอย่างไร้สาระ ต่างจากเจ้าตัวเกินไปจนดูไม่เข้ากันเลยสักนิด

ขณะที่ซาเฟียเป็นแค่สามัญชน แต่รูปร่างหน้าตากลับงดงาม เส้นผมสีทองเงางามราวกับเอาแสงอาทิตย์มามัดรวมกันถึงไม่ต้องทำอะไรเลยก็ดึงดูดสายตาคนได้แล้ว ใบหน้าอันหมดจดกับดวงตาเรียวยาวสีน้ำเงินนั้น แม้แต่เพศเดียวกันก็ยังต้องเหลียวมอง ซาเฟียอายุยี่สิบกว่าพอ ๆ กับคอเรล แต่รูปลักษณ์

ตอนสวมเกราะอันห้าวหาญ และหุ่นที่ใคร ๆ ก็ต้องอิจฉานั้น ทำให้คนส่วนใหญ่จ้องมองยิ่งกว่าตอนสมัยที่ยังเด็กเสียอีก

ซาเฟียฝึกฝนเล่าเรียนวันแล้ววันเล่าจนก้าวหน้าจากสถานะพลเมืองทั่วไปด้วยฝีมือตัวเองล้วน ๆ ขณะที่คอเรลได้ดำรงตำแหน่งด้วยอำนาจของขุนนาง เรียกว่าเป็นคนที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงทั้งรูปร่างหน้าตาและเทือกเถาเหล่ากอ

ดังนั้นซาเฟียจึงรู้ดีว่า ตัวเองถูกคอเรลหมายมั่นอยู่ แต่ไม่ว่าอย่างไร จะเอาแต่ปิดปากเงียบต่อการกระทำอันป่าเถื่อนของหัวหน้าไม่ได้

“มีแต่ปัญหานั้นสิคะ เดิมทีจำนวนอัศวินที่กำหนดว่าต้องคุ้มกันขบวนขนส่งสิ่งของในครั้งนี้น่าจะเป็นหน่วยขนาดกลองสองหน่วย แต่กลับลดจำนวนลงเหลือหน่วยย่อยแค่สามหน่วยนี่ มีเหตุผลยังไงกันแน่นะ?”

ขบวนขนส่งสิ่งของหมายถึงกลุ่มพ่อค้าเร่ ซึ่งจะขนส่งของไปจ่ายเป็นภาษีให้กับเมืองหลวงเป็นระยะ

พวกเขาต้องขนส่งสิ่งของอย่างเช่น เงินทอง, เสนิยัง, เสื้อผ้าที่สะสมไว้ในเมืองนี้ไปให้เมืองหลวงในฐานะภาษีปีละสี่ครั้ง มีการแบ่งคนจากกลุ่มอัศวินประจำการที่มีซาเฟียเป็นรองหัวหน้ากลุ่มในการคุ้มกันขบวนขนส่งนั้น ลำพังแค่ปีนี้ได้ถูกโจรบุกจู่โจมมาแล้วหลายครั้ง สิ่งของบางส่วนถูกชิงไปได้จนเป็นปัญหาขึ้นมา ดังนั้นครั้งนี้จึงต้องเพิ่มจำนวนอัศวินคุ้มกัน แต่เมื่อก็กลับได้รับคำอธิบายว่าต้องลดจำนวนลง

ลดจำนวนคนลงจนน่าจะเกิดความเสียหายได้จริง ๆ

แบบนี้ มันไม่ใช่เรื่องปกติแล้ว

“มีเรื่องขัดแย้งกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นะ ไปเจรจากับกองบัญชาการมาหลายครั้งแล้วได้ข้อสรุปว่าการลดจำนวนกลุ่มอัศวินประจำการในเมืองนี้ที่อยู่ใกล้กับชายแดนมากเกินไป ถึงจะแค่ชั่วคราวแต่ก็ไม่ใช่เรื่องดีนัก ดังนั้นยอมตัดใจซะเถอะ”

“ถ้าอย่างนั้นขอให้เมืองหลวงพิจารณาเรื่องส่งคนมาเพิ่มสิคะ ทั้งที่ครั้งนี้สัมภาระคือ ‘ไอนั่น’ แท้ ๆ เรื่องลดจำนวนคนลงกว่าที่กำหนดไว้นะ ฉันขอค้านค่ะ ถ้าหากเกิดอะไรขึ้นกับสัมภาระ ประเทศเราจะได้รับความเสียหายนะค่ะ”

“อย่ามาพูดบ้า ๆ ได้ไหม ทางนั้นเองก็มีสิ่งที่ดีควรทำอยู่เหมือนกัน ไม่สะดวกพอที่จะแบ่งคนให้เยอะแยะเพื่อรับมือกับการจู่โจมที่ไม่รู้ว่าจะเกิดขึ้นหรือเปล่า ตามเส้นทางขนส่งที่มีอยู่มากมายทั่วประเทศหรอก”

“แต่ว่ามันดังสามครั้งแล้ว——”

“พวกเราแค่ป้องกันให้ได้ก็สิ้นเรื่อง คิดจะให้ฉันพูดว่าพวกเราไร้ความสามารถในการป้องกันการบุกจู่โจมเลยร้องขอให้ช่วยสนับสนุนหรือยัง? เธอคิดจะทำให้ฉันขายหน้าเธออะ?”

“...มะ ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ”

คอเรลพูดอย่างหงุดหงิด ซาเฟียจึงนิ่งเงียบไป

ถูกคอเรลที่เป็นหัวหน้ากลุ่มพูดว่าอย่างนั้น จึงต้องยอมหุบปากเงียบ ซาเฟียเป็นแค่รองหัวหน้า ถึงจะมีสิทธิ์ในการพูดอยู่บ้าง แต่ก็ไม่มีอำนาจตัดสินใจของลุ่มอัศวิน

ซาเฟียได้แต่กัดฟันอดทน

“ถึงจะน้อยแต่มีกำลังเสริมมาจากเมืองหลวง นอกจากนั้นยังมีคำขอให้เธอเข้าร่วมคัมภีร์ในครั้งนี้ด้วย ช่วยอดทนหน่อยก็แล้วกัน ลำบากซะมดที่เธอต้องเสียเธอไปแบบนี้ ถึงจะแค่ชั่วคราวก็เถอะ”

ซาเฟียทำหน้านิ่งด้วยขมวดเพราะคำพูดของคอเรล

สิ่งที่ว่ามานั้นถูกอยู่ มันเป็นหน้าที่และแผนการที่หัวหน้ากลุ่มควรจะทำเอง แต่ซาเฟียที่เป็นรองหัวหน้าต้องมาทำหน้าที่แทนเขา แม้กระทั่งเรื่องฝึกสอนสมาชิกกลุ่ม ส่วนเขานั้นเอาผลงานไปเป็นของตัวเองด้วยการไปรายงานกับเบื้องบน การเสียซาเฟียไปจึงเป็นเรื่องที่เจ็บปวดมากสำหรับคอเรลแม้จะแค่ชั่วคราว

เพราะอย่างนั้นถึงอยากจะพูดว่า ‘ไม่รู้สึกลบคุณกันสักนิดเลยหรือไง’ แต่ว่า

“...ขอบคุณที่อุตส่าห์รับฟังความคิดเห็นค่ะ”

ด้วยสถานะแล้วตอนนี้พูดได้แค่นั้น

“เธอควรตระหนักตัวเองในฐานะรองหัวหน้าให้มากกว่านี้ ดูเหมือนจะทำการกุศลเพี้ยน ๆ กับพวกชั้นต่ำในสลัมที่ซานเมืองมานานแล้ว หัดคิดซะบ้างว่าเธอเป็นลูกน้องของฉันนะ”

คอเรลมองดูสารรูปของซาเฟียที่ก้มหัวให้อย่างพึงพอใจ พลางเอามือวางบนไหล่ของเธอ

“ฉันคาดหวังอยู่นะ เจ้าหญิงแสงส่องของกลุ่มอัศวินเซนต์ออร์โดอันทรงเกียรติ”

คอเรลตบไหล่ซาเฟีย แล้วเดินจากไปยังอีกฝั่งของทางเดิน

ซาเฟียมองตามโดยก้มหัวค้างอยู่อย่างนั้นสักพัก แต่พอแน่ใจว่ากลิ่นอายของคอเรลหายไประยะหนึ่งแล้ว ก็ทำตัวตามปกติและหันหลังกลับ

ทำให้น้ำใจวุ่นวายด้วยความไม่พอใจ แต่ก็รีบสลัดมันทิ้งไปขณะเดินอยู่เงียบ ๆ ภายในโรงเรียนที่มีอัศวินมากมายเดินร่าเริงอยู่ บางทีก็ทักทายพวกลูกน้องที่สวนทางกัน ซาเฟียครุ่นคิดเกี่ยวกับการแจ้งข่าวเมื่อสักครั้ง

(แปลกจัง...)

แปลกจริง ๆ ด้วย ทั้งที่ถูกจูโจมมาหลายครั้ง แต่กลับไม่ยอมส่งทหารมาเพิ่ม เดิมทีการถูกจูโจมครั้งแล้วครั้งเล่ามันก็น่าแปลกอยู่แล้ว

ตั้งแต่ที่ซาเฟียถูกส่งมาอยู่ฮิลเกลไลน์ได้หนึ่งปี มีการขนส่งมาแล้วสามครั้ง แต่ก็ถูกโจรบุกรุกโจมตีทุกครั้ง เส้นทางขนส่งนั้นซาเฟียเป็นคนคิดเองทั้งหมด ดังนั้นจึงระมัดระวังไม่ให้ข้อมูลรั่วไหล มีแค่คอเรลกับคนบางส่วนเท่านั้นที่รู้ นอกจากนี้ยังเปลี่ยนเส้นทางทุกครั้งด้วย แต่ทั้งที่เป็นอย่างนั้นก็ยังโดนบุกรุกอยู่ดี

ตอนนี้ความเชื่อมั่นในกลุ่มอัศวินประจำการในเมืองนี้จึงตกต่ำลง

เมืองที่ปกครองตัวเองซึ่งไม่มีทหารประจำการ จะร้องขอทางประเทศให้ว่าจ้างและส่งคนมา กลุ่มอัศวินประจำการจึงใกล้เคียงกับทหารรับจ้างที่ถูกจ้างโดยทางการ สรุปก็คือมา

คุ้มกันเมืองนี้เพราะได้รับเงิน

ทั้งที่เป็นแบบนี้ กลับคุ้มกันขบวนขนส่งพลาดตั้งสาม ครั้ง แน่แน่นอนว่าสภาเทศบาลเมืองซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเสียหายน่าดู ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติเพราะทำหน้าที่ไม่สำเร็จลุล่วงทั้งที่ได้รับเงินไปแล้ว แต่ความไม่พอใจนั้นค่อยๆ ลามไปถึงชาวเมืองด้วย

ถ้าไม่มีการวิ่งเต้นและการชดใช้เป็นการเล่นส่วนตัวของคอเรลที่เป็นลูกชายขุนนางใหญ่ละก็ กลุ่มอัศวินประจำการคงถูกเพิกถอนไปแล้วหลังจากพลาดครั้งที่สาม เรื่องนี้คงต้องขอบคุณคอเรล แต่เพราะอย่างนั้นซาเปียจึงเรียกร้องอะไรกับคอเรลไม่ได้มากนัก อย่างไรก็ตาม จะต้องไม่มีครั้งที่สี่แล้ว คราวนี้จำเป็นต้องป้องกันการจู่โจมให้ได้อย่างสมบูรณ์

(ทำไมข้อมูลแผนการขนส่งสิ่งของซึ่งมีคนรู้แค่บางส่วนถึงรั่วไหลได้ทุกครั้ง แสดงว่าใครสักคนในบรรดาคนที่รู้แค่บางส่วน จงใจปล่อยข้อมูลให้รั่วไหล ควรจะคิดแบบนั้นมากกว่า...)

แต่ปล่อยข้อมูลออกไปแล้วจะได้อะไร คนที่จะได้ประโยชน์มีแต่พวกโจรเท่านั้น ถ้าสัมภาระถูกชิงไป คนของคาราวานจะเสียหายอย่างแน่นอน กลุ่มอัศวินคุ้มกันก็ต้องรับผิดชอบด้วย สมมติว่าคอเรลเป็นคนร้ายที่ปล่อยข้อมูลให้รั่วไหล ผลลัพธ์ก็คือทำให้สถานะของตัวเองแย่ลง อันที่จริงคอเรลเป็นคนช่วยจ่ายค่าชดเชยให้ด้วยซ้ำ ดูแล้วไม่น่าจะได้ประโยชน์อะไรเลย

สุดท้าย คอเรลยอมตัดใจอย่างง่ายดายเรื่องที่จะเพิ่มจำนวนคน แต่รู้สึกว่าการคิดนั้นต้องมีเบื้องหลังอยู่แน่ๆ ดัง

นั่นความคิดนั่นคืออะไร คนทรยศตัวจริงคือใคร ซาเพียคิด แต่
ก็ต้องส่ายหน้าเพื่อสลัดความคิดนั่นทิ้งไป

(ไม่ไหว...)

ทำไมถึงต้องคิดเรื่องแบบนี้ตั้งแต่แรกด้วยนะ

ตัวเองน่าจะกลายเป็นอัศวินที่ยึดมั่นในคุณธรรมแล้ว
แท้ ๆ ตกต่ำลงจนสงสัยในคุณธรรมตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

แต่ในช่วงเวลาหลายปีนับตั้งแต่กลายเป็นอัศวิน เธอ
ได้เห็นความจริงในโลกอันสับสนปรกมามาก่อนนัก

ขุนนางชั้นสูงชั่วร้ายชั่วร้าย บังหลว กลุ่มขุนนางยึดโยงกับ
องค์กรอาชญากรรม เหล่าอาชญากรถูกล่อลวงตัวราวกับเป็น
เรื่องปกติด้วยเหตุผลแค่เป็นลูกชายของผู้มีอำนาจ แม้แต่กลุ่ม
อัศวินที่ซาเพียสังกัดก็มีเรื่องผลประโยชน์ของขุนนางพัวพันอยู่
นี่คือเบื้องหลังของสาเหตุที่ยังดำรงอยู่ได้

ตอนนี้ประเทศนี้มีแต่เรื่องแบบนั้น เหล่าขุนนางที่โลก
มากให้อำนาจบาตรใหญ่กับประชาชนเพื่อปกป้องผลประโยชน์
ผลลัพธ์คือ ความยากจนได้กระจายไปทั่วจนกลายเป็นแหล่ง
เพาะความชั่วขึ้นมาใหม่ แน่แน่นอนว่าคนชั่วผู้มีอำนาจเกิดขึ้นมา
เรื่อย ๆ ในโลกที่เป็นแบบนั้น ตอนนี้มีการตั้งอาชญากรซึ่งเป็น
ที่รับรู้กันว่าปกครองตัวเองอย่างแท้จริง ซึ่งเรียกกันว่า ‘แบลค
โฮลเดอร์ (บุคคลอันตรายที่ถูกกำหนดให้มีความสำคัญสูงสุด)’

ในโลกใบนี้ที่พระเจ้าอยู่ ไม่น่าจะยอมให้มีเรื่องแบบนี้
เกิดขึ้นได้ ถ้าหากครั้งนี้มีการจู่โจมละก็ ถึงจะมีเบื้องลึกเบื้อง
หลังยังไงก็ต้องหยุดให้ได้

“——พี่คะ!”

ตอนที่ใช้ความคิดถึงตรงนั้น เธอก็เงยหน้าขึ้นเพราะได้ยินเสียงจากด้านหน้า

พอมองดูก็เห็นโยนา เซอร์ไวน์ น้องสาวสุดที่รักซึ่งเป็นครอบครัวเพียงคนเดียวสำหรับซาเฟีย มารอต้อนรับอยู่ตรงปากทางเข้าโรงเรียน เธอมัดผมสองข้าง เส้นผมสีทองพลัวสีขาวขณะโบกแขนทั้งสองข้างโยกตัวไปมาอย่างน่ารัก

ใบหน้าที่ตั้งเครียดของซาเฟีย ค่อย ๆ ผ่อนคลายลงด้วยความอ่อนโยนอย่างเป็นธรรมชาติ

“โยนา มารับนั้นหรือ?”

“อ้อ เสร็จงานแล้วหรือคะ?”

“ใช่แล้ว วันนี้เลิกงานแล้ว กลับด้วยกันเถอะ ขากลับจะซื้อของในเมืองให้”

พอตอบรับมาว่า “อ้อ!” เธอก็อุ้มน้องสาวที่กระโดดเข้ามาอกอดเต็มกำลัง รู้สึกได้ถึงน้ำหนักของเธอ

โตขึ้นตั้งเยอะเลย วันเกิดครั้งต่อไปก็อายุสิบสามแล้ว

น้องสาวสุดที่รักซึ่งใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันสองคนในฐานะเด็กกำพร้า เธอทอดครอบครัวเพียงคนเดียวที่ควรปกป้องเอาไว้ พลังเงยหน้ามองท้องฟ้าที่มีแสงสีส้มสาดส่องมาจากทางออกของโรงเรียน

คุณธรรมคืออะไรกันแน่

ตั้งแต่เป็นอัศวินก็ถามตัวเองด้วยคำถามนี้มาตั้งหลายครั้ง จนป่านนี้ก็ยังไม่ได้คำตอบ

แต่ว่า ถึงกระนั้นซาเฟียก็ยังคงเดินตามทางที่ตัวเอง
เชื่อมั่น ต่อจากนี้ไม่ว่าความชั่วแบบไหนจะโผล่มาก็ไม่มีทาง
ยอมสยบ

ตัวเองใช้ชีวิตด้วยความเชื่อมั่นในพระเจ้ากับคุณธรรม
มาตลอด และที่สำคัญ เพื่อน้องสาวสุดที่รักที่ควรปกป้อง

แปะ รู้สึกว่ามีน้ำหยดไหลปลายจมูก

ได้ยินเสียงดังมาจากที่โหนดแห่งพร้อมกับมีกลิ่นสบ
โคลนเน่าเตะจมูก ความเจ็บปวดตามข้อต่อต่างๆ ของร่างกาย
ที่รู้สึกได้นิดหน่อย ทำให้เขาค่อยๆ ได้สติกลับคืนมา โลกที่พร่า
มัวเริ่มก่อตัวเป็นเค้าโครงขึ้น เขารู้ตัวว่าได้ตื่นจากการหลับอย่าง
ชัดเจนแล้ว

“...อ้าว ยังมีชีวิตอยู่หรือ?”

มีเสียงใสๆ ของผู้หญิงดังขึ้นมา พอลืมตาก็สบตากับ
ดวงตาอันงดงามที่ทำให้นึกถึงอัญมณี

เด็กสาวคนหนึ่งกำลังนั่งชะเง้อมองมาทางนี้อยู่ตรงหน้า
อายุสัก 16-17 ปีเห็นจะได้ ดวงตาสีทองเฉียบคมราวกับเสือด่า
ในป่า ใบหน้าหมดยอดทำให้กล่าวได้ว่าเป็นสาวสวยอย่างแน่นอน
แต่กลับสวมใส่เสื้อผ้าสกปรกอย่างกับเศษผ้า แขนขาพอมแห้ง
ราวกับกิ่งไม้แห้ง คงไม่ได้อาบน้ำให้ดีๆ ผิวขาวๆ จึงสกปรก
มอมแมม เส้นผมสีม่วงเข้มที่อุตสาหะไว้อย่างนั้นก็แตกปลายด้วย

นอกจากนี้ ทางด้านหลังยังมีคนรุ่นราวคราวเดียวกับ
เด็กสาวอีกสองคนกำลังมองมาทางนี้เช่นกัน

“อะไรกัน ยังไม่ตายหรอกรี”

คนหนึ่งเป็นชายหนุ่มดูท่าทางกะล่อน พันผ้าสีดำที่หัว มีตรวนกับโซ่ห้อยลงมาจากปลายแขนทั้งสองข้างที่มึกลำมเนื้อ กำยำราวกับเฟิงแหงคุกออกมา ผ้าคาดผมเสยเส้นผมสีน้ำตาลแดงหยิกขึ้นไปทางด้านหลัง ใบหน้าที่มองเห็นได้จากตรงนั้นยังดูเด็กอยู่ แต่แววตาที่มองลงมาแสดงความคุกคามอย่างบอกไม่ถูก

แต่ว่า เด็กสาวที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาดูเป็นผู้ใหญ่มากตรงกันข้ามกัน รูปร่างสะอิดสะเอ้ง มีเส้นผมที่สีอ่อนจาง สายตาที่มองเห็นจากผมหน้าม้าที่ไว้วางเต็มที่ค่อยๆ ลดระดับลงมาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ นึกว่ามีเรื่องอะไรเสียอีก ดูเหมือนกำลังควบคุมสิ่งที่คล้ายกับด้ายเส้นเล็กๆ ราวกับเล่นพันด้ายอยู่

สามคนสามแบบ แต่เท่าที่เห็น ดูเหมือนจะเป็นเหล่าเด็กหนุ่มเด็กสาวซึ่งมีรูปลักษณะคล้ายกับเด็กกำพร้า

ทั้งสามล้อมเขาเป็นรูปครึ่งวงกลม หนึ่งในจำนวนนั้นกำลังคันตัวอยู่ พูดตรงๆ เลยก็คือ เห็นได้ชัดว่ากำลังทำอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจลองถามดู

“ทำอะไรกันอยู่นะ?”

“กำลังหาของกินหรือไม่กี่ของมีค่าอยู่นะสิ”

ตอนนี้เด็กสาวผมยาวกำลังคันในกระเป๋าเสื้อและพูดอย่างเฉยเมย

“โฮ่ กำลังปล้นอยู่จริง ๆ ด้วย ดีละ ถ้านั้นช่วยรายงานมาหน่อย องค์กรปกครองตนเองอยู่ที่ไหน?”

“แหม น่าเสียดาย นึกว่าตายแล้วเสียอีก ข้าวของติดตัว คนที่กำลังจะตายอย่างนาย จะช่วยให้สาวน้อยอ่อนแออย่างฉัน มีชีวิตอยู่ต่อไปได้นี้ เป็นเรื่องที่พิเศษเลยใช่ไหม”

“นั่นสินะ แต่ว่า เสียใจด้วยที่ฉันยังมีชีวิตอยู่”

“ดูเหมือนจะเป็นแบบนั้น อย่างว่าแต่ของมีค่าเลย เศษขนมปังสักนิดก็ไม่มี ความโรแมนซ์ของฉันกับนายมันจบลงแค่นี้แหละ”

เด็กสาวยกไหล่อย่างผิดหวังแล้วลุกขึ้นยืน ก่อนจะละลายตัวราวกับไอน้ำจนหายไปแล้วปิดฝุนดินที่ติดอยู่ตรงคอ ออก

ชายหนุ่มคิดว่าเธอเป็นเด็กที่ใจกล้าน่าดู พลังมองดูรอบตัวอีกครั้งเพื่อตรวจสอบสถานการณ์

“...ที่นั่นที่ไหน?”

เขาอยู่ในย่านพักอาศัยซึ่งมีแต่บ้านผูกพันกับตึกทึดทึมเรียงรายไม่เป็นระเบียบ ริมถนนที่ร้างมีคนนอนเหมือนเป็นเรื่องปกติแบบเดียวกับชายหนุ่ม ริมทางมีแต่ขยะกองอยู่ ไม่มีความสะอาดใดๆ ทั้งสิ้น กลิ่นเหม็นเน่าเตะจมูกโชยมาจากรอบด้าน พวกเด็กๆ ที่คุ้ยขยะกำลังวิ่งไล่จับกันอยู่

ไม่ว่าที่นั่นคือที่ไหน แต่ชายหนุ่มรู้จักทิศทางถนนนี้ดี

“ที่ไหนนะเธอ ก็สลับไป เขตที่ถูกทอดทิ้งของฮิวเกล-ไลน์ แหล่งทิ้งขยะอันแสนวิเศษซึ่งคนไม่มีที่ไปอย่างพวกเรามารวมตัวกัน”

เด็กหนุ่มที่สวมผ้าคาดหัว ยกไหล่และพูดว่าอย่างนั้น

ใช่แล้ว สลัม รู้จักดีเพราะเคยใช้ชีวิตอยู่ในที่แบบนี้เมื่อตอนยังเด็ก

แต่ปัญหาคือ ทำไมตัวเองถึงมาอยู่ในที่แบบนี้ต่างหาก ตัวเขาน่าจะถูกจับแขวนคอไปแล้ว ยังจำได้ถึงการสนทนากับผู้คุมที่ชื่อจอห์น และความรู้สึกล่องลอยที่เข้าสัมผัสได้พร้อมกับแรงกระแทกตรงคอ ถ้าความทรงจำนั้นชัดเจน เขาก็น่าจะตายไปแล้วแน่นอน

แต่กลับกลายเป็นว่ายังมีชีวิตอยู่ อย่างว่าแต่อย่างนั้นเลย ถูกโยนทิ้งไว้ในสลัมที่ไม่รู้จักแล้วก็จำเหตุการณ์อื่นไม่ได้เลยด้วย นี่มันหมายความว่าอย่างไรกัน

(ชื่อของตัวเอง...ยังจำได้อยู่)

—— ลีโอ ลีโอ F บัด

มันน่าจะเป็นชื่อที่เขาผู้มีสถานะหลายอย่างใช้อยู่ในบ้านปลายชีวิต

ถ้าวันเดือนปีละ ลีโอลองถามเด็กสาวที่ยืนอยู่ข้างๆ ดู

“เฮ้ เด็กน้อย วันนี้วันที่เท่าไรเดือนอะไรปีอะไร”

“ว่าใครเป็นเด็ก ฉันอายุ 18 แล้วนะ นายเองก็อายุน้อยกว่าฉันหรือไม่ก็พอๆ กันนั่นแหละ”

“อายุพอๆ กัน? เฮ้ ดีใจอยู่หรอกที่ถูกมองว่ายังหนุ่มแต่ออกจะชมเกินไปหน่อย...”

ขณะที่พูด ลีโอดูมือขวาของตัวเองและหยุดพูดไป

มันเป็นมือของเด็กหนุ่ม ข้อมือผอมแห้งแบบเดียวกับ

เด็กสาวที่อยู่ตรงหน้าซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่ได้กินอะไรดี ๆ เลย แต่ถึงจะนับรื่องนั้นด้วย ความเต่งตึงนั้นไม่ใช่ของตัวเองที่เข้าวัยชราแล้ว

จู่ ๆ สายตาก็หันไปมองบนแอ่งน้ำที่อยู่ข้างตัว พอชะเง้อมองก็เห็นสิ่งที่สะท้อนอยู่บนพื้นน้ำบาง ๆ ซึ่งสะท้อนแสงอยู่นิดหน่อย เห็นผมสีดำกระเซอะกระเซิงจนกล่าวได้ว่าขาดสุขภาพอนามัย ใบหน้าดูอ่อนแอแก้มตอบผอมแห้ง

สารรูปของตัวเองที่สะท้อนอยู่บนผิวน้ำ คือเด็กหนุ่มอายุน้อยที่ลิโอไม่เคยเห็นมาก่อน

“ส่วนเรื่องวันเดือนปีนะ ตอนนี้จะป๊ะอะไรก็ไม่รู้เรื่องสำคัญกับฉันที่ใช้ชีวิตอยู่ในสลัม ไม่มีเวลามาจำหอกว่าตอนนี้เป็นศักราชเทพปีเท่าไร”

เด็กสาวตอบว่าอย่างนั้นอยู่ข้าง ๆ ชายหนุ่มที่ลุกขึ้นยืนอย่างเงิบ ๆ

ฮิวเกลไลน์เอ่ย ศักราชเทพเอ่ย มีแต่คำศัพท์ที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว

พอลองยืนและย่ำพื้นให้ดี ๆ ส่วนสูงของลิโอไม่ได้ต่างจากเด็กสาวที่อยู่ตรงหน้าเลย เรียกว่าเป็นคนละคนกับร่างกายก่อนหน้านี้ ถ้าคิดว่าเป็นความฝันก็น่าจะเข้าใจได้เร็วกว่า แต่ตอนนี้ข้อต่อของร่างกายเจ็บปวด หน้ามืดเพราะขาดสารอาหาร ลิโอรู้สึกหิวจนแทบทนไม่ไหวตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว ต้องร้องแบบไม่ยอมหยุด สิ่งเหล่านี้ช่วยบอกให้รู้ถึงความแตกต่างระหว่างความฝันกับความจริง

ที่นี่คือที่ไหนกันแน่ ทำไมตัวเองถึงอยู่ที่นี่ ทำไมร่างถึงกลายเป็นคนอื่นไปได้ มันมีข้อสงสัยอยู่เยอะแยะไปหมด แต่ว่า ตอนนี้งำลังไล่สิ่งเหล่านั้นเอาไว้ตรงมุมหนึ่งของความคิด

เรื่องพวกนั้นเอาไว้คิดทีหลัง ตอนนี้อยากำลังหิว ดังนั้นจึงต้องดำเนินการเพื่อที่จะเอาชีวิตรอดเป็นอันดับแรก สรุปก็คือ——

“——อาหาร”

“หา?”

“หิวแล้ว อยากกินอาหาร”

จู่ๆ ลิโอพูดแบบนั้น เหล่าเด็กหนุ่มเด็กสาวจึงหันหน้ามองกันเอง

หลังเดินผ่านตรอกซึ่งมีกลิ่นเหม็นเน่าที่มาพร้อมกับขยะมาได้สักสามนาทีก ก็เจอถนนสายหลักอย่างกะทันหัน มีตัวเมืองที่ดูเข้าท่าไม่ไกลจากย่านสลัมที่ลิโอมามาหมดสติอยู่

ผู้คนมากมายที่สวมเสื้อผ้าสะอาดสัจิจรไปมาบนถนน ร้านค้ากับร้านแผงลอยที่ตั้งอยู่หลายแห่งมีเสื้อผ้ากับผลไม้วางเรียงราย เสียงพ่อค้าแม่ค้าเรียกลูกค้าดังก้องทุกหนทุกแห่ง ทิวทัศน์อันคึกคักและเปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวา เต็มไปด้วยลูกค้ากับพ่อค้า นั่นช่างเหมาะกับการเป็นย่านการค้าดีแท้

ลิโอสั่งเกตถนนนั้นขณะที่เดิน ตัวเมืองทำให้นึกถึงเมืองในยุโรปชอบกอล แต่รู้สึกผิดแปลกอยู่ชนิดหนึ่งจึงหันกลับไปหาทั้ง

สามคนที่เดินตามหลังมาและพูด

“เป็นเมืองที่ตึนะ ขอคุณที่ช่วยนำทางให้”

“ช่างเถอะ”

เด็กสาวผมยาวที่เคยค้นตัวลีโอดตอบอย่างไม่ใส่ใจอะไร ดูเหมือนจะชื่ออีโดลา เด็กหนุ่มสวมผ้าคาดหัวที่เดินอยู่ข้างๆ คือไวซ์ และเด็กสาวผมยาวที่เดินตามหลังมาอีก คงเป็นเด็กกำพร้าก็เลยไม่มีชื่อ

พอลีโอบอกว่า ช่วยบอกสถานที่ที่มีอาหารให้กินแถวๆ นี้หน่อย พวกเธอก็ช่วยนำทางมาให้จนถึงถนนสายนี้ แน่نونว่าไม่ได้ทำด้วยเจตนาดีล้วนๆ ดูจากสารรูปก็รู้ บางทีพวกเธอก็เป็นชาวสลัมที่ใช้ชีวิตอยู่แบบนั้นทุกวัน หางานการดีๆ ทำไม่ได้จนต้องทนหิวอยู่ตลอดเวลา สำหรับพวกเขาแล้ว โอกาสที่จะได้กินอาหารนั้นเป็นสิ่งที่ต้องมาก่อนเรื่องอื่น พวกอีโดลาแค่สนใจการกระทำของลีโอซึ่งอาจจะช่วยหาวิธีนั้นมาได้ คงรู้สึกได้ถึงความปลอดภัยประมาณว่า ถ้ามีของกินก็จะแย่งมาให้ได้

แต่ลีโอสั่งทำเป็นไม่รู้แผนการนั้นและพูดต่อไป

“เธอสามคนเป็นเพื่อนกันนั้นหรือ?”

“เปล่า อยู่ในสลัมแคบๆ ก็เลยคุ้นหน้าคุ้นตากัน แต่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันหรอก ปกติฉันกับอีโดลาจะทำอะไรอยู่คนเดียว เรื่องที่อยู่ตรงนั้นพร้อมกันสามคนเป็นแค่บังเอิญเท่านั้น”

“...ไม่รู้ทำไมเด็กคนนี้ถึงมาป่วนเปี้ยนอยู่รอบตัวฉันมาหลายสัปดาห์แล้ว”

อีโดลามองเด็กสาวไร้นามที่เอาแต่ก้มหน้าเล่นพันด้าย

ไม่รู้เหมือนกันว่า จะรู้ตัวไหมว่าตัวเองกำลังโดนพูดถึงอยู่

ดูเหมือนพวกเขาจะเป็นชาวสลัมที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นทุกวันไม่ผิดแน่ พอมาเดินอยู่แบบนี้จึงถูกคนรอบข้างมองดูด้วยสายตาถูกเพราะพวกลีโอसारูปชอมช่อ พวกลีโอเองก็รู้ตัวเรื่องนั้นเช่นกัน

รู้สึกได้ถึงความต่างระหว่างคนจนกับคนรวย และการกีดกันทางสังคมที่ยังรากลึกอยู่ในเมืองนี้ ลีโอรู้สึกคิดถึงสิ่งนั้นอย่างบอกไม่ถูก

“ตอนนี้ใครเป็นคนปกครองเมืองนี้?”

“...หา? ใครที่ว่านี่ หมายความว่ายังไงนะ?”

“ต้องมีใครสักคนใช่ไหมล่ะ? คนที่ควบคุมจัดการเมืองนี้
อย่างเป็นทางการ เช่น ขุนนาง หรือผู้บัญชาระดับสูง”

“ไม่รู้สิ จำไม่ได้หรอก คิดว่าคนดูแลเมืองน่าจะเป็น
ตาลุงขุนนางที่โหนสลักแห่ง”

“นั่นสินะ แต่ว่า คนที่กุมอำนาจบริหารเมืองน่าจะเป็น
สภาเทศบาลเมือง ประกอบด้วยสมาชิกตัวแทนกิลด์หรือไม่ก็
ชาวเมืองที่มีอิทธิพล ซึ่งก็คือพวกขุนนางในเมืองนั่นแหละ”

“อย่างนี้เอง” ลีโอพยักหน้าตอบรับคำพูดของไวท์กับ
อีโดลา

เรื่องขุนนางต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายให้คอยดูแลดินแดนจากทางกรานั้น คือระบบฟิวดัล (Feudalism) หรือไม่ก็
สมบูรณาญาสิทธิราชย์ อย่างไรก็ตาม นี่คงไม่ใช่ยุคกลาง และ
อยู่ช่วงต้นยุโรปสมัยใหม่ คาดเดาน่าจะเป็นแบบนั้น แต่ดู

เหมือนจะเป็นคำตอบที่ถูกต้องแล้ว แอบรู้สึกประทับใจอยู่เหมือนกันว่า นี่เองคือรูปแบบบุคลิกกลางอันลึกลับที่ว่าทั้งงดงามและดำมืด

“ทำไมถึงถามเรื่องแบบนั้น นายไม่ใช่คนในเมืองนี้หรือ?”

อิโดลาสงสัยท่าทีของลีโอเป็นอย่างมาก คงจะข้องใจปฏิกิริยาของลีโอที่เหมือนเพิ่งเคยเห็นเมืองนี้เป็นครั้งแรก ซึ่งอันที่จริงก็เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกจริงๆ

“ไม่รู้สิ จำไม่ได้ ดูเหมือนฉันจะสูญเสียความทรงจำ”

“...สูญเสียความทรงจำ?”

“นอกจากเรื่องราวตัวเองชื่อลีโอแล้ว นอกนั้นจำอะไรไม่ได้เลย โลกนี้เป็นสถานที่แบบไหน เกิดอะไรขึ้น มีใครอยู่บ้าง คงจะหวักระแทกแรงละมัง”

ถึงจะดึงดันไปหน่อย แต่ก็สรุปเอาตามนั้น

การสูญเสียความทรงจำนั้นเป็นเรื่องโกหก แต่เรื่องที่ไม่รู้จักโลกนี้เลยก็คือความจริงอย่างแน่นอน ถึงจะขาดความสมเหตุสมผลอยู่สักหน่อย แต่ท่ามกลางสถานการณ์ในตอนนี้นคงต้องอธิบายแบบนั้นไปก่อน

แต่ว่า ถ้าอย่างนั้นเป้าหมายของพวกเขาเธอที่ว่า ‘ลีโออาจจะรู้วิธีหาของกินก็ได้’ ต้องมลายหายไปเสียแล้ว คงจะรู้ตัวถึงเรื่องนั้นกันแล้ว อิโดลาจึงเลิกคิดขึ้นแล้วทำท่าจะเอ่ยปากพูด จังหวะนั้นลีโอไปชนเข้ากับคนสัญจรที่เดินมาจากทางด้านหน้า

“โอ๊ะ...ขอโทษ”

“อีก...มัวเดินมองอะไรอยู่ได้ เจ้าเด็กเซ่งชวย!”

ทันใดนั้นชายวัยกลางคนรูปร่างเจ้าเนื้อก็ตวาดไล่เสียงดัง ดูจากภาพรวมที่ชายคนนั้นสวมเสื้อผ้าประดับหุหุราแล้วท่าทางจะเป็นคนรวย พอเห็นสารรูปสกลปรกของพวกลิโอก็ทำเสียงไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด เขามือปิดส่วนที่ชนกันพลางจ้องมองด้วยสายตาดุถูก

“พวกสลัมมันรอะ...เจ้าพวกคนชั่วที่มีแต่ผู้ลิดรอน¹ ทั้งนั้น อย่าโผล่หัวออกมาตามถนนสายหลักนะ!”

ว่าแล้วชายคนนั้นก็ส่งเสียงขึ้นจุมุกอย่างไม่พอใจและรีบเดินจากไปทันที

ลิโอชำเลื่องมองตามขณะทำหน้าที่เหมือนสงสัย

(...ผู้ลิดรอน?)

พูดเรื่องอะไรกัน พอเอามือทาบคางใช้ความคิด ก็มีเสียงพูดเบา ๆ ดังขึ้นมาที่ด้านข้างลิโอ

“อย่างกับเรื่องประชดณะะ”

เจ้าของเสียงคืออิดิลา เธอชำเลื่องมองหลังชายที่ทำท่าทางร่ำรวยแบบเดียวกับลิโอ พร้อมกับทำหน้านิ่วคิ้วขมวดด้วยความหงุดหงิด

“จากสลัมถึงถนนหลักห่างกันแค่สายสองสายเท่านั้น มีอาหารและเงินทองมากมายขนาดนี้แต่กลับมาไม่ถึงพวกเราเลยสักนิด ถึงจะเป็นเรื่องสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นแตกต่างกัน

¹ ญี่ปุ่นใช้ 剥奪者 (Hakudatsusha) ซึ่ง Hakudatsu แปลว่า การยึด, การริบ, การปลด, การถอดถอน ในที่นี้ ผู้แปลใช้ว่า ผู้ลิดรอน

แต่ว่า สาเหตุเพียงแค่นั้นกลับทำให้เกิดความแตกต่างอันน่า
ลึกลับในการดำรงชีวิตของพวกเขา”

“อยู่ในสังคมเชิงชวาก็อย่างนี้แหละ คนที่เกิดมาเป็น
พวกต่ำต้อยก็ต้องต่ำต้อยไปจนวันตาย”

ไวซัยก์ไหลแบบเห็นด้วยกับคำพูดของอิโดลา ส่วนลีโอ
รับฟังแล้วมองดูถนนอีกครั้ง ก่อนจะพูดเบา ๆ ว่า “นั่นสินะ”

คำพูดของพวกเขาเรื้อรังถูกต้องแล้ว คนในโลกมักจะคิด
กันว่า ขอแค่พยายามก็จะมีสถานะที่ดีขึ้นในระดับหนึ่งได้อย่าง
แน่นอน แต่คนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่แม้แต่จะพยายามก็ยัง
ทำไม่ได้นั้นมีอยู่จริง ๆ เดิมทีแค่นี้ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ได้
เรียนหนังสือและเติบโตได้ก็ถือว่าโชคดีมากแล้ว อย่างน้อยยัง
ได้รับการประเมินทางสังคมที่เท่าเทียมกัน ดังนั้นสภาพแวด-
ล้อมที่โตมา จึงทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างบุคคลขึ้นได้
คนที่เสียเปรียบนั้นสังคมจะมองเห็นแต่แสงสว่างทำเป็นมองไม่เห็น
แม้จะอยู่ภายใต้คำพูดสวยหรูอย่างความเท่าเทียมกันของ
มนุษย์ก็ตาม

ถึงจะมีแท่นสูงเท่ากันเตรียมไว้ให้ ส่วนสูงแต่เดิมก็ต่าง
กันอยู่ดี ดังนั้นทิวทัศน์ที่มองเห็นจึงต่างกัน ความเท่าเทียมไม่ใช่
สัญญาพิเศษที่จะช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอ กลับเป็นตะแกรงขนาด
ใหญ่ที่จะต่อต้านทุกสิ่งยกเว้นผู้เข้มแข็ง

ผลจากการถูกคัดแยกด้วยตะแกรงนั้น จึงเกิดเด็กข้าง
ถนนอย่างพวกเขาขึ้นมา สลัมอยู่ห่างจากย่านการค้าแห่งนี้แค่
ถนนเส้นเดียวคั่น ถ้าจะให้พูดละก็ มันเป็นเรื่องที่บรรยายให้เข้าใจ

9 786165 617642

240 บาท

AKU NO MOKUSHIROKU -URASHAKAI NO TEIOU,
SHI SHITE ISEKAI OMO SHIHAI SURU-

by Tatsuhisa MAKISE

© 2025 Tatsuhisa MAKISE

Illustrations by Arutera

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN
through The Kashima Agency.

แนว : แฟนตาซี

เหมาะสำหรับ : 15 ปีขึ้นไป

วิจารณ์ทรชน

-เมื่อจักรพรรดิแห่งโลกใต้ดินตายแล้วมาครองต่างโลก-

สึโอะ F บลัด ชายผู้ครองโลกใต้ดินต้องตายอยู่บน
แท่นแขวนคอ ทั้งที่น่าจะเป็นแบบนี้ พอได้สติอีกทีก็
พบว่ามาอยู่ในเมืองที่ไม่คุ้นเคย ผู้คนไม่คุ้นตา รูปร่าง
ตัวเองก็ไม่คุ้นด้วย ชายผู้เคยปกครองโลกใต้ดินมา
ก่อน ได้เกิดใหม่เป็นเด็กหนุ่มที่ไม่มีอำนาจอะไรเลยสัก
อย่าง แต่ยังมีคามทะเยอทะยานแผดเผาอยู่ในใจอย่าง
ลุกโชน สึโอะได้ใช้ชีวิตที่สองในย่านสลัมของต่างโลก เขา
ตัดสินใจรวบรวมพวกพ้องเพื่อจะยึดครองโลกให้อยู่
ในกำมืออีกครั้ง เพื่อให้ได้บางสิ่งซึ่งได้หลุดมือไปใน
ชาติก่อน...

facebook.com/zenshucomicwww.zenshushop.com